

HỒI 48

Ảnh Tử Thích Khách

Sau khi về đến Lạc Nhạn Trang, ba người đều có cảm giác như vừa trở về từ cõi chết, nhưng lại nghĩ đến ngày mai sẽ có thể gặp được Phôi Phôi, không còn hoang mang không biết làm thế nào ra khỏi thành như trước, tâm tình lại vui trở lại. Hai gã cười hì hì hà hà kể cho Tổ Tổ nghe những chuyện gặp phải trong hai năm nay. Người nghe thì chăm chú, kể nói thì càng lúc càng hưng phấn, chẳng mấy chốc mà trời đã tối. Đèn đuốc trong Trầm phủ đều được đốt lên, tiền viện hậu viện sáng rực như ban ngày.

Ba người ăn nốt chỗ thức ăn còn sót lại buổi sáng, Khấu Trọng dựa lưng vào ghế khoan khoái nói: "Tỷ tỷ thật thích sạch sẽ, trong ngoài đều quét dọn cả, đổi lại là bọn đệ thì còn lâu mới làm thế này."

Tổ Tổ hoang mang nói: "Người ta đâu có nhân rồi như vậy chứ, là sáng nay có người đến quét dọn đó!"

Khấu Trọng vội bật người dậy, thất thanh nói: "Hong rồi!"

Từ Tử Lăng và Tổ Tổ đều ngạc nhiên nhìn gã.

Khấu Trọng nói: "Tối qua chúng ta đến đây, khắp phòng còn đầy bụi đất, hiển nhiên là đã lâu không có người ở. Bây giờ đột nhiên lại có người đến quét dọn, chắc chắn là sắp có khách nhân đến ở đây rồi."

Từ Tử Lăng thầm mắng bản thân sơ xuất, nhảy dựng lên nói: "Nhất định là Trầm bà nương muốn khoản đãi mỹ nữ vừa rồi. Chẳng trách mà đèn đuốc lại sáng rực lên như vậy! Nhanh! Chúng ta mau thu dọn đồ đạc!"

Ba người đang vội vội vàng vàng dọn dẹp thì phía tiền viện ầm ưóc vang lên tiếng ngựa hí.

Trầm Lạc Nhạn và khách nhân đã trở về.

Bọn họ nào dám chậm trễ, thừa cơ Trầm Lạc Nhạn đang ở tiền viện, nhanh chóng nấp vào một căn phòng chứa củi.

Một lát sau, quả nhiên thấy có người đi vào khách xá, thỉnh thoảng còn truyền lại tiếng người nói chuyện và đi lại.

Cả bốn căn phòng trong khách xá đều sáng đèn.

Ba người không còn thấy an toàn như trước, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng luân lưu giám thị bên ngoài. Lúc này tuyết đã ngưng rơi, khách nhân hiển nhiên cũng đã an giấc, không còn ồn ào náo nhiệt như trước nữa.

Khấu Trọng đang ngó ra cửa sổ quan sát tình hình bên ngoài đột nhiên vẩy tay ra hiệu.

Từ Tử Lăng và Tổ Tổ vội chạy tới đứng cạnh gã, cả ba cùng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Trầm Lạc Nhạn và nữ tử dáng người khoẻ mạnh, cùng kề vai bước ra ngoài tiểu hoa viên. Trầm Lạc Nhạn đưa tay giới thiệu: "Lạc Nhạn thích nhất là nhìn cây quả trĩu chịt, vì vậy mới trồng rất nhiều cây ăn quả."

Nữ tử kia tán thưởng: "Nhạn tử thật có tâm tư, ai ngờ được trong ngõ sâu này lại có nhân gian thắng địa như vậy chứ?"

Trầm Lạc Nhạn khiêm cung nói: "Ngọc Trí chó cười ta, Hoè Viên của Tống Gia được liệt vào thiên hạ thập đại thắng cảnh, cái ổ nhỏ này của Lạc Nhạn làm sao so sánh được chứ."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, giờ mới biết nữ tử có phong thái đặc biệt này là người của Tống phiệt, chỉ không biết quan hệ của nàng ta với Tống Sư Đạo là thế nào?

Hai nữ nhân dừng bước, đứng nhìn ngắm những đụn tuyết đóng trên cành cây.

Tống Ngọc Trí mỉm cười nói: "Lần này Ngọc Trí đến đây thăm viếng, với tài trí của Nhạn tử, hẳn cũng đoán ra được một hai chứ?"

Trầm Lạc Nhạn trầm ngâm nói: "Không biết có phải liên quan đến những lời bịa đặt của Vũ Văn Hoá Cập trước mặt hôn quân kia không?"

Tống Ngọc Trí cười nói: "Sớm biết không giấu được Nhạn tử mà, có điều đây chỉ là một trong các nguyên nhân thôi."

Trầm Lạc Nhạn tự nhiên như không, nói: "Một nguyên nhân khác, có lẽ là liên quan đến Đỗ Phục Uy. Nghe nói sau khi y chiếm được Lịch Dương đã cắt đoạn giao thông thuỷ đạo Trường Giang, tùy tiện cướp bóc thuyền bè đi lại, không nể mặt bất kỳ ai. Theo tin tức chúng tôi biết được, gần đây bọn chúng đã kéo đi ba chiếc thuyền muối của các vị! Có phải chuyện này là sự thật hay không?"

Tống Ngọc Trí hờ hững nói: “Tin tức của Nhạn tử thật linh thông, chẳng trách tử được Mật công tin dùng như vậy!”

Trầm Lạc Nhạn lắc đầu than: “Muội thật không biết trong đầu Đỗ Phục Uy là cái gì, lúc này đại quân của Dương Quảng đang ùn ùn tiến vào Giang Đông, y còn dám công nhiên đối địch với quý phiệt, lẽ nào y đã chán sống rồi chăng?”

Hai gã Khấu, Từ giật mình sợ hãi.

Trường Giang diêm vận là sinh mạng của Tống phiệt. Đỗ Phục Uy chặn đường cướp thuyền như vậy đã gây uy hiếp rất lớn lên uy vọng và sinh kế của Tống phiệt, vì vậy nên họ mới phái Tống Ngọc Trí đến đây, hy vọng có thể liên kết với Lý Mật, hòng lợi dụng thế liên thủ nam bắc, hợp kích Đỗ Phục Uy ở Lịch Dương, tiêu diệt quân Giang Hoài do y và Phụ Công Hựu cầm đầu.

Có điều, hiện giờ quân Ngõa Cương vừa xảy ra tranh chấp nội bộ, lại phải lo ứng phó với sự phản kích của Tùy quân, chỉ sợ Lý Mật không rảnh rỗi để lo đến phía Đỗ Phục Uy.

Tống Ngọc Trí mỉm cười nói: “Tên Đỗ Phục Uy đó cũng thật quá đáng, chúng tôi đã ba lần bốn lượt giao thiệp với hai người Đỗ, Phụ nhưng đều không có kết quả. Gia phụ vô cùng tức giận nên mới quyết định bất chấp tất cả để giáo huấn cho tên Đỗ Phục Uy này một trận, nhưng vì không biết ý Mật công thế nào nên mới phái Ngọc Trí tới đây để hỏi ý kiến.”

Trầm Lạc Nhạn thở dài nói: “Ngọc Trí cũng biết chúng tôi và quân Giang Hoài trước giờ luôn kiêng dè lẫn nhau...?”

Tống Ngọc Trí ngắt lời nàng nói: “Gần đây chúng tôi biết được tin tức sau khi quân Giang Hoài chiếm được Lịch Dương liền án binh bất động, chỉ không ngừng củng cố những vùng đất đã chiếm được, quả thực dụng tâm khó lường. Nhạn tử không biết có nghe được tin này hay chưa?”

Trầm Lạc Nhạn nói: “Ngọc Trí có phải muốn nói Đỗ Phục Uy hy vọng Dương Quảng sẽ tạm thời ngưng đối phó với y để toàn lực đối phó với chúng tôi?”

Tống Ngọc Trí nhạt giọng nói: “Nếu chỉ như vậy, e rằng còn chưa thể khiến Dương Quảng toàn lực đối phó các vị.”

Tới đây thì nàng trực tiếp chuyển chủ đề câu chuyện: “Không biết Nhạn tử có nghe tới một người Thiết Lạc tên là Khúc Ngạo?”

Trầm Lạc Nhạn ngạc nhiên nói: “Ngọc Trí muốn nói tới Đại Khôi Khúc Ngạo hoành hành khắp vùng Tây Cương? Người này danh vọng chỉ e không kém Võ Tôn Tất Huyền của người Đột Quyết là mấy, e rằng Đỗ Phục Uy cũng không thể thỉnh động được, không biết tại sao đột nhiên Ngọc Trí lại nhắc đến y vậy.”

Tổng Ngọc Trí nghiêm mặt nói: “Thế sự vô lường, lúc này lúc khác. Người Thiết Lặc trước giờ luôn đối đầu với người Đột Quyết, thấy ảnh hưởng của người Đột Quyết ngày càng lan rộng ở Trung nguyên, nên cũng nảy sinh dã tâm. Khúc Ngạo chính là phụng mệnh của Thiết Lặc Vương, đến Trung nguyên để liên kết với những thế lực mới nổi lên, hy vọng có thể ngoáy vũng nước đục, chiếm chút lợi ích.”

Trầm Lạc Nhạn chau mày: “Khúc Ngạo đã để ý đến Đỗ Phục Uy?”

Tổng Ngọc Trí thông dong nói: “Không chỉ có vậy. Bọn họ còn mật mưu ám sát Mật công. Nếu như sự thành, Dương Quảng nhất định sẽ nhân cơ hội quân Ngõa Cương đang rối loạn, toàn lực tấn công. Lúc đó Đỗ Phục Uy có thể thừa thế thu nạp tàn binh bại tướng của quân Ngõa Cương, đồng thời phát triển thế lực về miền Bắc. Nhạn tử cũng biết rằng chỉ cần quân Ngõa Cương còn tồn tại, Đỗ Phục Uy còn khó thể phát triển về phía Bắc.”

Chỉ nhìn thần sắc của Trầm Lạc Nhạn, bọn Khấu Trọng cũng biết tên Khúc Ngạo này không phải hạng tầm thường.

Lúc này chợt có người chạy tới báo cáo. Từ Thế Tích đã tới, hai nữ nhân liền quay người bước ra tiền viện.

Khấu Trọng dõi mắt nhìn theo bóng hai nữ nhân khuất dần sau những tán cây phủ tuyết, thở hắt ra một hơi nói: “Chi bằng chúng ta đổi nghề làm thích khách cho rồi. Nghề này bây giờ đúng là phát tài lớn, ít nhất cũng sạch sẽ gọn gàng, không phiền phức như nghề ăn trộm của chúng ta hiện nay.”

Từ Tử Lăng nhớ lại cuốn sổ bí mật của Trầm Lạc Nhạn, lo lắng nói: “Nếu Trầm bà nương phát hiện mất cuốn sổ không phải sẽ hỏng bét hay sao? Lúc ấy chúng ta đừng hòng ra khỏi thành Huỳnh Dương!”

Khấu Trọng nói: “Có lẽ cũng không nên vì cái thứ quái quỷ đó mà mạo hiểm! Hà! Nhưng chắc gì bà nương đó đã đoán ra là chúng ta làm?”

Từ Tử Lăng nghĩ cũng phải, cười cười nói: “Cái này gọi là có tật giật mình đó!”

Tổ Tổ lại càng lo lắng không yên: “Chi bằng chúng ta lên đem cuốn sổ trả về chỗ cũ! Hiện giờ việc khẩn yếu trước mắt là phải thoát ra khỏi thành, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện!”

Lúc đầu Từ Tử Lăng trộm cuốn sổ này về cũng chỉ là do muốn chơi đùa và trả thù Trầm Lạc Nhạn, thực chất không hề có ý định lợi dụng nó để được lợi gì từ nàng ta cả. Hơn nữa hiện giờ Trầm Lạc Nhạn và Từ Thế Tích đều ở trong đại đường ở tiền viện, Từ Tử Lăng lại thông đường thuộc lối, muốn đem cuốn sổ này về chỗ cũ cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Khấu Trọng nói: “Tỷ tỷ có lệnh, chúng đệ tự nhiên phải tuân theo!”

Tổ Tổ lúc này mâu thuẫn phi thường, do dự nói: “Hiện giờ có nhiều người như vậy, các đệ đi đi lại lại, nói không chừng sẽ bị người ta phát hiện ra mất!”

Từ Tử Lăng cũng không tự tin vào bản thân mình: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Khấu Trọng vỗ ngực nói: “Cái này gọi là hữu tâm toán vô tâm, người nhiều có cái hay của người nhiều, như vậy càng dễ khuấy nước mò cá. Tổ tỷ cứ ở lại chỗ này, bọn đệ sẽ trở về trong chốc lát.”

Hai gã lách ra khỏi phòng củi, nấp sau các gốc cây, nhanh chóng tiến về khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn.

Cả hai cùng vận thể nội chân khí lên đến cực hạn, trong sát na đã nâng sự linh hoạt của cảm quan lên tới cảnh giới tối cao.

Không chỉ tai mắt mũi trở nên linh mẫn hơn trước gấp bội, hiếm có nhất là bọn gã có cả một cảm giác đặc biệt, dường như đã vượt qua cả ngưỡng cửa của cảm quan.

Đây chính là chỗ cao thâm của Trường Sinh Quyết, nó đã vượt quá cả phạm trù võ học. Không chỉ tận dụng được một bảo khố vô cùng vô tận trong nội thể mà Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm đã nói, còn đạt được tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất mà bất cứ người luyện võ nào cũng theo đuổi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đều là những kẻ có thiên tư hơn người, nhờ cơ duyên hảo hợp mà luyện thành Trường Sinh Quyết - đột phá cực hạn của võ học thượng thừa, đạt tới cảnh giới Chân Như mà chỉ có hạng cao thủ như Tất Huyền, Ninh Đạo Kỳ mới hiểu được.

Chính vì vậy mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hai gã đã luyện thành tâm pháp nội công hết sức độc đáo, giúp đỡ hai gã nhiều lần thoát hiểm.

Giống như lúc này, dù xung quanh cao thủ như mây, nhưng với cảm quan siêu việt của mình, hai gã đường như có thể “ngủ” được nguy hiểm mà tránh né địch nhân một cách hết sức tự nhiên, không hề làm kinh động đến các cao thủ không ngừng tuần sát trong trang viện.

Nhưng lúc này hai gã đương nhiên không thể hiểu được điều đó, chỉ nghĩ rằng tại khinh công của mình cao siêu, nên mới không bị ai phát hiện.

Trong chốc lát, hai gã đã vượt qua hậu viện, từ khách xá nhảy vào hoa viên lớn có hương các của Trầm Lạc Nhạn.

Bọn gã nằm phục xuống bãi cỏ, tập trung tinh lực nghe ngóng tình hình, lập tức khẳng định được trong lâu không có người.

Vì trong lâu không có tiếng thở, chỉ có ánh đèn lò mờ ở tầng dưới.

Từ Tử Lăng nói: “Ta lên lâu trả lại cuốn sổ, ngươi ở dưới này cảnh giới.”

Khấu Trọng gật đầu đáp ứng.

Từ Tử Lăng cẩn thận quan sát lại một lượt, thấy xung quanh không có ai mới tung mình nhảy ra, chạy thẳng đến trước tiểu lâu, động tác nhanh như loài quỷ mị, rồi đẩy cửa bước vào.

Quả nhiên như sở liệu của hai gã, bên trong không có ai, dưới ánh đèn mờ mờ, căn phòng ẩn ước một sự yên tĩnh quá mức bình thường.

Từ Tử Lăng nào dám chần chừ, vội vàng tung mình chạy lên lâu.

Lúc này trong lòng gã trống rỗng, không nghĩ không ngại.

Đây không phải là cảnh giới cố ý mà đạt được, mà nó sản sinh hết sức tự nhiên.

Vừa đặt chân lên cầu thang lên căn phòng nhỏ của Trầm Lạc Nhạn, thì một cảm giác không thể hình dung hiện ra trong đầu gã.

Gã không thể nào nói ra được cảm giác hiện thời của mình, chỉ biết là cảm thấy rất khó chịu, tựa hồ như có một áp lực rất lớn đang đè nặng, ảnh hưởng đến cảnh giới tinh thần thuý trung chi nguyệt của gã vậy.

Tinh thần Từ Tử Lăng tập trung đến cực hạn, chân khí trào dâng trong các kinh mạch, không hề do dự nắm chặt lấy đoản kích.

Cả căn phòng lập tức sáng rực lên.

Đó không phải là vì có người đã đốt đèn, mà do chân khí trong thể nội Từ Tử Lăng chuyển vận không ngừng, mục lực tự nhiên tăng cường, giò đây ngay cả hạt bụi còn sót lại dưới đất cũng không thoát khỏi cặp mắt sắc bén của gã.

Từ Tử Lăng chưa từng đạt tới cảnh giới như vậy bao giờ.

Trước đây, gã đã từng nhiều lần vận công để làm cảm quan thêm linh mẫn, nhưng chưa lần nào được hiệu quả như lần này.

Đây không chỉ vì gã đang ở trong một tâm cảnh cực tịnh, mà chủ yếu là vì gã cảm nhận được nguy cơ cực lớn đang chờ đợi mình.

Điều đáng sợ nhất là cảm giác nguy hiểm ấy thoát ẩn thoát hiện, giống như bây giờ gã không cảm nhận được bất kỳ điều gì không thoả đáng vậy. Từ Tử Lăng quét mắt một vòng, dường như đã tìm được một đầu mối gì đó, ánh mắt tập trung quan sát các dấu vết trên mặt đất.

Gã lập tức giặt mình kinh hãi.

Thì ra trên mặt đất có hai bụi nhỏ, nhỏ đến khó có thể phát hiện ra, dường như có người dùng mũi chân điểm qua. Dấu vết kéo dài từ trong khuê phòng của Trầm Lạc Nhạn ra đến tận cầu thang.

Nghĩ tới đây, một đạo hắc ảnh chợt từ trong nội thất lao vọt ra.

Từ Tử Lăng không phải chưa từng thấy trận trượng này bao giờ, nhưng cũng chưa từng bao giờ nghĩ tới trên thế gian lại có thứ võ công đáng sợ như vậy.

Gã vừa cảm giác được mình bị tập kích thì cả người đã rơi vào một luồng xoáy kinh lực không thể nào kháng cự.

Đó như là hàng trăm hàng ngàn cổ lực đạo cùng lúc dày vò gã, một phần kéo gã về phía trước, một phần ép từ trên xuống, lại có mấy cổ lực đạo kéo ngang kéo dọc.

Giống như bị rơi vào một dòng nước xoáy khổng lồ giữa biển lớn đang cuồng nộ, khiến gã không thể tự chủ được bản thân.

Cũng may Từ Tử Lăng đã cảnh giác trước, bằng không chỉ sợ gã sớm đã chẳng thể đứng vững được rồi.

Gã chẳng hề nghĩ ngợi, đoán kích trong tay ngưng tụ toàn thân công lực, phủ người tọa mã, cùng lúc quay mặt lại nhìn người kia.

Nhất thời, gã chỉ nhận ra đó là một bóng đen.

Một ánh kiếm đang lớn dần lên trước mặt gã.

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ vô tỷ thông qua trường kiếm đẩy tới, khiến cho hô hấp của gã cơ hồ như bị đình đốn, toàn thân như bị đao cắt.

Từ lúc Từ Tử Lăng lên đến đây và phát giác có điều dị dạng đến lúc gã bị địch nhân ám toán, chỉ chưa đầy hai cái nháy mắt, nhưng đã khiến Từ Tử Lăng rơi vào hiểm cảnh mà gã chưa từng gặp phải.

Mắt thấy đoản kích của mình đã chặn đứng binh khí của địch nhân, bất ngờ trường kiếm của đối phương đột nhiên biến hoá, đoản kích lập tức đánh vào khoảng không.

Cảm giác dùng sai lực đạo, có sức mạnh mà không thể thi triển đó khiến cho Từ Tử Lăng khó chịu đến độ suýt chút nữa là thổ huyết.

Trước mắt hoàn toàn không có bóng người.

Cũng may là cảm giác của gã cho gã biết đối phương đã sử dụng một loại bộ pháp kỳ dị để di chuyển đến góc chết của mắt gã.

Kỳ quái nhất là vẫn có điểm điểm kiếm quang không ngừng loé lên trước mắt, khiến gã không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác để phản ứng.

Một đạo kiếm khí sắc bén như muốn đâm thẳng vào mắt phải của gã.

Kiểm chiêu và thân pháp lợi hại như vậy, đích thực là khiến người ta phải kinh hãi.

Từ Tử Lăng nào dám nghĩ nhiều, vội thu hồi đoản kích, đồng thời lách người né tránh.

Cùng lúc nghiêng đầu ngưng thần chú mục nhìn xem địch nhân đáng sợ này là ai.

Nhân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện, đoản kích của Từ Tử Lăng lần thứ hai kích vào khoảng không.

Từ Tử Lăng lần này đã có kinh nghiệm, kinh lực chưa vận hết, nên lập tức biến chiêu, cùng lúc nhảy lui về phía sau.

Không phải gã muốn đào tẩu, mà là muốn ổn định lại cước bộ.

Tuy chỉ mới giao thủ có hai chiêu, nhưng gã đã phải tận hết sở năng để giữ lại tính mạng nhỏ bé của mình.

Đột nhiên kiếm quang lan rộng, tứ diện bát phương đều là kiếm ảnh hàn quang, khó phân thật giả.

Nhưng Từ Tử Lăng thì có thể chắc chắn rằng đối phương chẳng những đang ở trước mặt, mà còn nhìn thấy một kiếm trí mạng đang nhắm thẳng bụng dưới của mình đâm tới.

Tốc độ của đối phương hiển nhiên nhanh hơn gã gấp mấy lần, vì vậy tuy gã đã kịp thời thoái lui xong thế chủ động vẫn hoàn toàn nằm trong tay đối phương. Giờ khắc sinh tử quan đầu này, Từ Tử Lăng không dám chần chờ, vội vận dụng khả năng xoay chuyển của đoản kích, đối chọi trực tiếp với trường kiếm của đối phương.

Từ lúc tiếp chiến đến giờ, gã vẫn chưa từng tiếp xúc với binh khí của địch nhân.

Kết cấu rất đặc thù của đoản kích vốn rất phù hợp để khoá chặt binh khí của kẻ thù.

Chẳng ngờ kiếm kích tương giao, kết quả hoàn toàn không như gã tưởng tượng.

Đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thấy toàn bộ chân khí quán chú trong thân kích bị thanh kiếm kia hút sạch, sau đó trên lưỡi kiếm dường như xuất hiện một lực đạo kỳ lạ dính chặt đoản kích của gã, khiến gã không thể nào thu hồi được binh khí.

Từ Tử Lăng lâm nguy bất loạn, đang định buông kích đào tẩu, thì kiếm của đối phương đã lách tới như độc xà, mang theo cả đoản kích đâm vào tiểu phúc gã.

- o O o -